

WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ
Al. Marcinkowskiego 3, 61-745 Poznań

Poznań, dnia 8 lutego 2024 r.

D/LE.NR.8361.73.2023
ZPO

STANISŁAW NOWACKI
STANISŁAW NOWACKI Przedsiębiorstwo
Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej,
ul. Graniczna nr 3A;
63 – 800 Gostyń

ADAM KONIECZNY
ADAM KONIECZNY Przedsiębiorstwo
Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej,
ul. Graniczna nr 3A;
63 – 800 Gostyń

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c oraz d w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (t.j. Dz.U. 2022, poz. 1622 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcom: Stanisławowi Nowackiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Stanisław Nowacki Przedsiębiorstwo Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej, ul. Graniczna nr 3A, 63 – 800 Gostyń, NIP: 6961304566 oraz Adamowi Koniecznemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Adam Konieczny Przedsiębiorstwo Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej, ul. Graniczna nr 3A; 63 – 800 Gostyń, NIP: 6961304649, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej: PRZEDSIĘBIORSTWO WIELOBRANŻOWE NOWACKI-KONIECZNY SPÓŁKA CYWILNA, ul. Graniczna nr 3A; 63 – 800 Gostyń NIP spółki: 6960008475, solidarnie karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy.

Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorcy zobowiązani są wpłacić na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna. Zgodnie z treścią art. 93 ust. 7 ustawy, należność z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowi dochód budżetu państwa.

UZASADNIENIE

W dniach od 12 do 16 czerwca 2023 r., na podstawie upoważnienia Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr D/LE.NR.8361.73.2023 z dnia 12 czerwca 2023 r., inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Delegatury w Lesznie, przeprowadzili kontrolę w sklepie przy ul. Graniczna nr 3A, 63 – 800 Gostyń, należącym do przedsiębiorców Stanisława Nowackiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Stanisław Nowacki Przedsiębiorstwo Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej, ul. Graniczna nr 3A, 63 – 800 Gostyń, NIP: 6961304566 oraz Adama Koniecznego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Adam Konieczny Przedsiębiorstwo Wielobranżowe – Wspólnik spółki cywilnej, ul. Graniczna nr 3A; 63 – 800 Gostyń, NIP: 6961304649, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej: PRZEDSIĘBIORSTWO WIELOBRANŻOWE NOWACKI-KONIECZNY SPÓŁKA CYWILNA, ul. Graniczna nr 3A; 63 – 800 Gostyń NIP spółki: 6960008475.

Celem kontroli było m.in. sprawdzenie przestrzegania przez dystrybutora przepisów zawartych w art. 37 i art. 39 ustawy.

W zakresie objętym kontrolą stwierdzono następujące nieprawidłowości:

- a) dystrybutor nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ustawy, co jest niezgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy,
- b) dystrybutor, wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ustawy, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,
- c) dystrybutor udostępniał na rynku sprzęt bez dołączonej informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, co jest niezgodne z treścią art. 39 pkt 3 ustawy w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 ustawy, *dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.*

Jak stanowi art. 37 ust. 2 ustawy, *dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.*

Z kolei w myśl art. 37 ust. 3 ustawy, *dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.*

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy, *dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3. Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.*

Ponadto zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy, *dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,*

a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strony nie mogły przewidzieć.

Jednocześnie nie zachodzą w sprawie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189 f § 1 Kpa, który stanowi, że *organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:*

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub*
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.*

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie, nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W sprawie doszło wprowadzić do zaprzestania naruszania prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli. Ponadto okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż strony nie dopełniły nałożonych na nich obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Przedsiębiorcy uchybili zatem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Strony prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowały należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściły się naruszenia prawa o istotnej wadze. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia stron z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strony zaprzestały naruszania prawa. Zgodnie z jego brzmieniem, przesłanka zaprzestania naruszania prawa musi zatem wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia, co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na strony została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strony zostały prawomocnie ukarane za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strony postępowania, prawidłowo pouczone o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosły również żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa *w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:*

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy

a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Natomiast zgodnie z art. 39 pkt 3 ustawy, dystrybutor jest zobowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Art. 13 ust. 1 ustawy stanowi: „1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o:

1) zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1;

2) potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.”.

Zgodnie z treścią art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) id) ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (art. 91 pkt 25),

- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (art. 91 pkt 26 lit. c).

- wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ustawy udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy (art. 91 pkt 26 lit. d).

Zgodnie z treścią art. 92 pkt 5 ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów art. 91 pkt 26 wynoszą od 5000 zł do 500 000 zł. Jak wynika z treści art. 92 pkt 6 ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów art. 91 pkt 25 wynoszą od 5000 zł do 300 000 zł.

Na podstawie art. 93 ust. 5 ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń, określonych w art. 91 ustawy, orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku z powyższym organ, pismem z dnia 5 stycznia 2024 r. (doręczonym stronom dnia 8 stycznia 2024r.), zawiadomił strony o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Strony pouczone, iż mogą brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację dyspozycji art. 10 § 1 Kpa. Strony nie skorzystały z przysługujących im uprawnień.

Organ ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy. Strony nie przedstawiły organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowały należytej staranności i uczyniły wszystko, czego można było od nich rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miały żadnego wpływu na powstanie naruszenia,

interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strony zaprzestały naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne poinformowanie konsumentów zgodnie z treścią art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowych informacji tym konsumentom, którzy już np. opuścili sklep. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 3 ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Oceniając stopień szkodliwości naruszenia, należy stwierdzić, że miało ono istotny charakter. Nałożone przepisami ustawy wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy („ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie lub ograniczanie niekorzystnych skutków wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec porzucaniu niebezpiecznych odpadów w miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią uzyskania zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu złomu”), na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów, w szczególności, z uwagi na brak informacji o punktach zbierania tzw. „elektrośmieci”. Organ uwzględnił także, iż skala prowadzonej przez strony działalności nie jest znaczna.

W przypadku zakresu i rodzaju naruszenia należy podnieść, że kontrolowani nie dopełnili zarówno obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 ustawy, jak i w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Zatem z uwagi na naruszenie norm wynikających z treści trzech przepisów, przyjęć należy, że zakres jest relatywnie znaczny, a rodzaj stwierdzonych uchybień – jak wskazano powyżej – istotny.

Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki dystrybutora z niej wynikające obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strony miały dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy. Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność kontrolowanych przedsiębiorców, należy

zaznaczyć, że nie byli oni dotychczas karani z tytułu naruszenia przepisów ustawy. Organ uwzględnił także fakt podjęcia przez przedsiębiorców działań, mających na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Obowiązkiem przedsiębiorcy – dystrybutora udostępniającego na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności, jak również ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, że to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa. Podkreślić należy, że czynność uwidaczniania wymaganych informacji dla klientów jest całkowicie zależna od przedsiębiorcy.

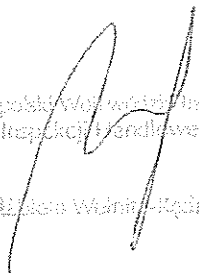
Realizując zasadę prawa administracyjnego, uregulowaną w art. 11 Kpa, organ wyjaśnia, że przepis art. 92 pkt 5 ustawy przewiduje nałożenie administracyjnej kary pieniężnej, wyrażonej kwotowo w wysokości od 5000 zł do 500 000 zł, a art. 92 pkt 6 od 5000 zł do 300 000 zł. Po analizie zebranych materiałów, organ w zakresie uznania administracyjnego zdecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy ustawowego zakresu kary. Mając zatem na uwadze powyższe, w tym przypadku należało wymierzyć odpowiednią karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2383 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 Kpa oraz art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1706 z późn. zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 z późn. zm.) w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują
- Strona X 2;
- BA;
- a/a.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Elżbieta Widmińska-Kojan